

Stanovisko k biblickému pohľadu na nenarodený život a jeho aplikácie k umelému prerušeniu tehotenstva

Ľudské bytosti sú stvorené na Boží obraz. Súčasťou tohto daru, ktorý nám Boh ako ľudom dal, je aj schopnosť biologickej reprodukcie, účasti na stvorení spolu s Darcom života. Tento svätý dar by mal byť vždy cenený a chránený. V Božom pôvodnom pláne každé tehotenstvo by malo byť vzájomne prejavovým výsledkom lásky medzi mužom a ženou v manželstve. Každé tehotenstvo by malo byť chcené, a každé dieťa má byť milované, cenené a zahrnuté starostlivosťou ešte pre narodením. Nanešťastie, od chvíle, čo hriech vstúpil do nášho sveta, satan vyvíja vedomé úsilie zničiť Boží obraz pokrivením všetkých Božích darov – vrátane daru reprodukcie. Výsledkom je, že ako jednotlivci občas čelíme zložitým dilemám a rozhodnutiam týkajúcim sa tehotenstva.

Cirkev adventistov siedmeho dňa je viazaná učením a princípmi Svätého Písma, ktoré vyjadrujú Božie hodnoty života a poskytujú návod pre budúce matky a otcov, zdravotníckych pracovníkov, zbory a všetkých členov v otázkach viery, vierouky, etických postojov a životného štýlu. Aj keď cirkev nie je svedomím jednotlivých členov, má povinnosť tlmočiť princípy a učenie Božieho slova.

Toto stanovisko potvrdzuje posvätnosť života a vyjadruje biblické princípy spojené s interrupciou. V tomto dokumente je interrupcia definovaná ako akýkoľvek úkon, ktorého cieľom je ukončenie tehotenstva a nezahŕňa spontánny potrat a spontánne ukončenie tehotenstva.

Biblické princípy a učenie týkajúce sa umelého prerušenia tehotenstva

Umelé prerušenie tehotenstva má byť posudzované vo svetle Písma. Nasledujúce biblické princípy a učenie poskytujú návod pre spoločenstvo viery a jednotlivcov, ktorí sú postavení pred tieto ťažké rozhodnutia.

1. *Boh potvrdzuje hodnotu a posvätnosť ľudského života.* Ľudský život má v Božích očiach najvyššiu hodnotu. Tým, že stvoril ľudstvo na svoj obraz (1 Moj 1,27; 2,7), vyjadril osobný záujem o ľudí. Boh ich miluje a komunikuje s nimi a oni ho môžu takisto milovať a komunikovať s ním. Život je dar od Boha, a Boh je darca života. V Ježišovi je život (Ján 1,4). Má život sám v sebe (Ján 5,26). On je vzkriesenie a život (Ján 11,25; 14,6). Dáva život v hojnosti (Ján 10,10). Tí, ktorí majú Syna, majú život (1 Ján 5,12). Je Udržiavateľ života (Sk 17,25-28; Kol 1,17; Žid 1,1-3), a Duch Svätý je opísaný ako Duch života (Rim 8,2). Boh sa dokonale stará o svoje stvorenie a zvlášť o ľudstvo. Dôležitosť ľudského života je zvýraznená tým, že po páde do hriechu (1 Moj 3) Boh „tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale mal večný život“ (Ján 3,16). Aj keď Boh mohol opustiť a zničiť hriechne ľudstvo, dal prednosť životu. Výsledkom je, že Kristovi nasledovníci vstanú z mŕtvych a budú žiť v tom najužšom spoločenstve s Bohom (Ján 11,25.26; 1 Tes 4,15.16; Zj 21,3). Ľudský život má neoceniteľnú hodnotu. Platí to pre všetky obdobia života človeka: pred narodením, pre rôzne fázy detstva, pre dospievanie, dospelosť i pre seniorský vek nezávisle od jeho fyzických, mentálnych či emocionálnych kapacít. Táto pravda platí bez ohľadu na pohlavie, etnickú príslušnosť, spoločenské postavenie, náboženstvo, a čokoľvek, čo by mohlo ľudí rozdeľovať. Takéto chápanie posvätnosti života dáva nedotknuteľnú a rovnakú hodnotu každému ľudskému životu a vyžaduje, aby sa k nemu pristupovalo s najvyššou vážnosťou a starostlivosťou.

2. *Boh pokladá nenarodené dieťa za ľudskú bytosť.* Prenatálne obdobie života je drahé v Božích očiach. Biblia opisuje, že Boh pozná človeka ešte pred počatím. „Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené skôr, než ktorýkoľvek z nich nastal.“ (Ž 139,16) V určitých prípadoch Boh priamo viedol prenatálne obdobie života. Samson mal byť „Božím zasvätencom od života matky“ (Sud 13,5), Izaiáš je povolaný „od materského lona“ (Iz 49,1.5). Aj Jeremiáš bol vybratý za proroka pred narodením (Jer 1,5), podobne ako Pavol (Gal 1,15) a Ján Krstiteľ mal byť „plný Ducha Svätého už v matkinom lone“. (Luk 1,15) O Ježišovi povedal Gabriel Márii, že „dieťa bude sväté a bude sa volať Božím Synom“. (Luk 1,35) Vo svojom vtelení sám Ježiš zažil ľudské prenatálne obdobie a bol nazvaný Mesiášom a Synom Božím krátko po počatí (Luk 1,40-45). Písmo prisudzuje nenarodenému dieťaťu radosť (Luk 1,44) a dokonca rivalitu (1 Moj 25,21-23). Nenarodené deti majú svoje pevné miesto u Boha. (Jób 10,8-12; 31,13-15) Biblický zákon poukazuje na silný záujem o ochranu ľudského života a ublíženie dieťaťu alebo stratu dieťaťa a matky ako následok násilného činu pokladá za vážnu záležitosť (2 Moj 21,22.23).
3. *Božia vôľa týkajúca sa ľudského života je vyjadrená v Desatore a Ježiš ju interpretoval v Kázaní na Vrchu.* Dekalóg bol daný Božiemu ľudu zmluvy, aby viedol a chránil ich život. Božie prikázania sú nemeniteľné pravdy, ktoré treba dodržiavať, rešpektovať a poslúchať. Žalmista chváli Boží zákon (napr. Ž 119), a Pavol ho nazýva svätým, spravodlivým a dobrým (Rim 7,12). Šieste prikázanie znie: „Nezabiješ“ (2 Moj 20,13) a volá po ochrane ľudského života. Princíp ochrany života zakotvený v šiestom prikázaní zahrnuje aj potrat. V Mat 5,21.22 Ježiš prikázanie „nezabiješ“ zdôraznil a rozšíril. Boh chráni život. Nie na základe ľudských schopností a užitočnosti, ale hodnotou, ktorú mu Božia stvoriteľská a obetujúca láska prisúdila. Byť osobou, mať ľudskú hodnotu a účasť na spasení si nemožno zaslúžiť ani získať, je to milostivý Boží dar.
4. *Boh je vlastník života a ľudské bytosti sú jeho správcami.* Písmo učí, že Boh je vlastníkom všetkého. (Ž 50,10-12) Boh má dvojnásobný nárok na ľudské bytosti. Patria mu preto, lebo je ich Stvoriteľ, ale aj preto, že je ich Vykupiteľ a vykúpil ich za najvyššiu možnú cenu – cenu vlastného života. (1 Kor 6,19.20) To znamená, že všetky ľudské bytosti sú správcami toho, čo im Boh zveril, vrátane ich vlastného života, života ich detí, aj tých nenarodených. Správcovstvo života zahŕňa zodpovednosť, ktoré do určitej miery limitujú ich možnosti výberu. (1 Kor 9,19.22) Pretože Boh je darca a vlastník života, ľudské bytosti nemajú najvyššie právo rozhodovať o sebe a mali by sa snažiť chrániť život ako je to len možné. Princíp správcovstva života si vyžaduje, aby spoločenstvo veriacich viedlo, podporovalo, staralo sa a milovalo tých, ktorí čelia rozhodnutiu o tehotenstve.
5. *Biblia učí starať sa o slabých a zraniteľných.* Sám Boh sa stará o tých, ktorí sú znevýhodnení a utláčaní a chráni ich. „Neberie ohľad na osobu a neprijíma úplatok, ale zastáva sirotu i vdovu, miluje cudzinca a dáva mu chlieb a odev.“ (5 Moj 10,18, porovnaj Ž 82,3.4; Jak 1,27) Nerobí deti zodpovednými za hriechy otcov. (Ez 18,20) To isté očakáva od svojich detí. Sú povolané, aby pomáhali zraniteľným a zmiernovali ich údel. (Ž 41,1; 82,3.4; Sk 20,35) Ježiš hovorí o najmenších z jeho bratov (Mat 25,40), voči ktorým sú jeho nasledovníci zodpovední, a o maličkých, ktorými by sa nemalo opovrhovať a nemali by sa strátiť. (Mat 18,10-14) Tí najmladší, predovšetkým nenarodení, by k nim mali patriť.
6. *Božia milosť vyzdvihuje život vo svete pokrivenom hriechom a smrťou.* Chrániť, udržiavať a uchovávať život je súčasťou Božej prirodzenosti. Vo vzťahu k Božej prozreteľnosti voči jeho stvorenstvu (Ž 103,19; Kol 1,17; Žid 1,3) Biblia rozpoznáva

rozsiahle, devastujúce a degradujúce následky hriechu na stvorenie, vrátane ľudského tela. V liste Rimanom 8,20-24 Pavol opisuje, že pád do hriechu podrobil stvorenstvo pominateľnosti. Výsledkom je, že v zriedkavých a extrémnych prípadoch, počatie spôsobí tehotenstvo s fatálnymi dôsledkami a/alebo akútnymi, život ohrozujúcimi anomáliami plodu, ktoré predstavujú pre jednotlivcov aj páry výnimočnú dilemu. Rozhodovania v takýchto prípadoch môžu byť ponechané na svedomí jednotlivcov a ich rodín. Tieto rozhodnutia by mali byť sprehľadnené a vedené Duchom Svätým a biblickým pohľadom na život ako bol predstavený vyššie. Božia milosť vyzdvihuje a chráni život. Jednotlivci v týchto zložitých situáciách môžu prísť k nemu v úprimnosti a nájsť nasmerovanie, útechu a pokoj v Pánovi.

Dôsledky

Cirkev adventistov siedmeho dňa pokladá umelé prerušenie tehotenstva za protiklad k harmónii Božieho plánu pre ľudský život. Dotýka sa nenarodenej bytosti, matky, otca, najbližšej aj širšej rodiny, zboru a spoločnosti s dlhotrvajúcimi dôsledkami pre všetkých. Veriaci by mali dôverovať Bohu a nasledovať jeho vôľu vo vedomí, že chce pre nich to najlepšie.

Aj keď cirkev neschvaľuje umelé prerušenie tehotenstva, povoláva svojich členov nasledovať príklad Ježiša „plného milosti a pravdy“ (Ján 1,14) tým, že:

1. vytvoria atmosféru pravej lásky a poskytnú milosťou naplnenú, biblickú pastoračnú starostlivosť a milujúcu podporu tým, ktorí čelia ťažkým rozhodnutiam týkajúcim sa interrupcie,
2. získajú podporu harmonických a odovzdaných rodín a vyškolia ich pre pomoc zápasiacim jednotlivcom, párom a rodinám,
3. povzbudia členov cirkvi, aby otvorili svoje domovy tým, ktorí potrebujú pomoc, vrátane slobodným rodičom, bezdetným rodinám, adoptovaným deťom alebo deťom v pestúnskej starostlivosti,
4. sa dôkladne postarajú a podporia rôznym spôsobom tie tehotné ženy, ktoré sa rozhodli ponechať si svoje nenarodené dieťa,
5. poskytnú emocionálnu a duchovnú podporu tým, ktorí sa z akýchkoľvek dôvodov rozhodli podstúpiť interrupciu, alebo boli k umelému prerušeniu tehotenstva prinútení a môžu byť zranení psychicky, emocionálne a/alebo duchovne.

Téma umelého prerušenia tehotenstva predstavuje nesmiernu výzvu, ale zároveň poskytuje jednotlivcom i cirkvi príležitosť byť tým, čím majú aspiráciu byť – spoločenstvom bratov a sestier, spoločenstvom veriacich, Božou rodinou, ktorá zjavuje Božiu nezmerateľnú a nemennú lásku.

Toto vyhlásenie bolo prijaté výborom Generálnej konferencie Cirkvi adventistov siedmeho dňa na výročnom zasadnutí v Silver Spring, Maryland, 16. októbra 2019.